

VI ACa 1201/06

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 marca 2007r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący- Sędzia SA Regina Owczarek-Jędrasik

Sędzia SA Barbara Godlewska-Michalak

Sędzia SA Krystyna Bilewicz

Protokolant st. sekr. sąd. Agnieszka Prokopiuk

po rozpoznaniu w dniu 28 marca 2007r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa Krzysztofa Z

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o udzielenie koncesji

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

z dnia 17 sierpnia 2006r. sygn. akt XVII AmE 115/05

1. oddala apelację
2. zasądza od Krzysztofa Z na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki w Warszawie kwotę 270-, (dwieście siedemdziesiąt) zł. tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

VI A Ca 1201/06

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki decyzją Nr 161/2005 z dnia 18 kwietnia 2005r. odmówił Krzysztofowi Z udzielenia koncesji na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie obrotu paliwami ciekłymi.

Wydając w/w decyzję Prezes URE ustalił następujący stan faktyczny i dokonał następujących ocen tego stanu faktycznego:

Krzysztof Z - przedsiębiorca prowadzący działalność gospodarczą jako osoba fizyczna - złożył 21 czerwca 2004r. do Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki wniosek o udzielenie koncesji na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie obrotu paliwami ciekłymi.

Prezes URE ustalił, że Krzysztof Z prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w L z dnia 15 kwietnia 2003r. (sygn. akt III K 361/02) został skazany za przestępstwo z art. 270 § 1 kk (informacja o osobie z krajowego rejestru karnego z dnia 3 czerwca 2004r. załączona do akt postępowania administracyjnego k. 17).

Krzysztof Z podrobił podpis Marii Z na zgłoszeniu o rozpoczęciu budowy i taki dokument przedłożył w Wydziale Architektury i Administracji Budowlanej Urzędu Miejskiego w L, podrobił zgłoszenie o rozpoczęciu rozbiórki budynku, tj. Marii Z i Krystyny B oraz pieczęć Wydziału Architektury i Administracji Budowlanej Urzędu Miejskiego a następnie dokument ten okazał Inspektorowi Powiatowego Nadzoru Budowlanego i za te czyny został skazany na karę łączną 10 miesięcy

pozbawienia wolności z zawieszeniem na 2 lata oraz grzywnę w wysokości 50 stawek dziennych (k. 117 i 118 akt postępowania administracyjnego).

Prezes URE na podstawie art. 33 ust. 3 pkt 3 ustawy Prawo energetyczne (Dz. U. z 2006r. Nr 89. poz. 625 z późn. zm.) w związku z art. 50 pkt 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. Nr. 173, poz. 1807 z późn. zm.) ocenił, że z powodu skazania Krzysztofa Z na w/w przestępstwa nie może mu być udzielona koncesja na obrót paliwem ciekłym, albowiem z tego powodu nie daje on rękojmi prawidłowego wykonywania działalności objętej koncesją i nie pozostawałoby to w zgodzie z interesem społecznym.

Prezes URE ocenił, że przestępstwa za które Krzysztof Z został skazany pozostają w związku z przedmiotem działalności określonej ustawą Prawo energetyczne (art. 33 ust. 3 pkt 3 ustawy Prawo energetyczne).

Od tej decyzji odwołanie złożył Krzysztof Z i wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i udzielenie koncesji na obrót paliwami ciekłymi ewentualnie o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości.

Krzysztof Z zarzucił zaskarżonej decyzji naruszenie art. 33 ust. 3 pkt 3 ustawy Prawo energetyczne przez uznanie, że przestępstwo, za jakie został skazany (tj. przestępstwo z art. 270 § 1 kk) ma związek z prowadzeniem działalności określonej ustawą Prawo energetyczne.

W odpowiedzi na odwołanie Prezes URE wniósł o oddalenie odwołania.

Wyrokiem z dnia 17 sierpnia 2006r. Sąd Okręgowy w Warszawie, Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów oddalił odwołanie Krzysztofa Z od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 18 kwietnia 2005r., Nr 161/2005.

Sąd Okręgowy rozpatrując odwołanie mając na względzie to, że stan faktyczny niniejszej sprawie jest niesporny uzupełnił go jedynie okolicznością, która została ustalona w postępowaniu sądowym, a mianowicie, że na dzień 8 lutego 2006r. Krzysztof Z nie figuruje w Kartotece Karnej Krajowego Rejestru Karnego (pismo Ministerstwa Sprawiedliwości Krajowego Rejestru

Karnego z dnia 8 lutego 2006r. k. 51).

Sąd Okręgowy uznał, iż stosownie do art. 33 ust. 3 ustawy Prawo Energetyczne Prezes URE nie może wydać koncesja skazanemu prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo mające związek z przedmiotem działalności gospodarczej określonej ustawą Prawo Energetyczne. Za przedmiot działalności gospodarczej określonej ustawą Prawo energetyczne należy rozumieć (art. 32 ust. 1 pkt 4) w odniesieniu do działalności gospodarczej Krzysztofa Z - obrót paliwami.

Sąd I instancji ustalił, że Krzysztof Z został skazany za przestępstwa polegające na podrabianiu dokumentów (tj. podpisów, pieczęci).

Zdaniem Sądu Okręgowego - działalność gospodarcza polegająca na obrocie paliwami polega niewątpliwie w znacznej części na wykonywaniu czynności związanych właśnie z tworzeniem prawidłowej dokumentacji.

Przestępstwo, za które został skazany Krzysztof Z (tj. podrabianie dokumentów) - wbrew zarzutowi podniesionemu w odwołaniu pozostaje w związku z działalnością gospodarczą w zakresie obrotu paliwem, o której udzielenie koncesji wniósł Krzysztof Z ..

Sąd Okręgowy stanął na stanowisku, że zasadnie Prezes URE w zaskarżonej decyzji odmówił Krzysztofowi Z udzielenia koncesji na podstawie art. 33 ust. 3 pkt 3 ustawy Prawo energetyczne i dlatego na podstawie art. 479⁵³ k.p.c. oddalono odwołanie.

Sąd Okręgowy orzekł też o kosztach postępowania na podstawie art. 98 k.p.c.

Powyższy wyrok w całości apelacją zaskarżył powód Krzysztof Z zarzucając:

- 1) naruszenie przez Sad I instancji przepisów prawa materialnego, mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, tj. art.33 ust.3 pkt.3 ustawy Prawo energetyczne (Dz. U. z 2006r. Nr 89. poz. 625 z późn. zm.) w związku z art. 106 k.k. przez błędne przyjęcie, że z uwagi na

wcześniejszą karalność, w dalszym ciągu zachodzą podstawy do odmowy wydania na jego rzecz koncesji, w sytuacji, gdy, jak to wynika z treści informacji o osobie z KRS, skarżący nie figuruje w tym rejestrze, art. 33 ust.3 pkt.3 cyt. powyżej ustawy Prawo energetyczne przez błędne przyjęcie, że przestępstwo stypizowane w treści art.270§1 k.k. jest przestępstwem mającym związek z przedmiotem działalności gospodarczej określonej przez ustawę Prawo energetyczne.

- 2) naruszenie przez Sąd I instancji przepisów prawa procesowego mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, tj. treści art. 316§1 k.p.c. przez nieuwzględnienie przy wyrokowaniu istotnej dla sprawy okoliczności, że uprzednie skazanie Krzysztofa Z za przestępstwo z art.270§1 k.k. uległo zatarciu z mocy prawa.

Wskazując na powyższe, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości przez uwzględnienie odwołania skarżącego od decyzji Prezesa URE z dnia 18 kwietnia 2005r., Nr 161/2005 i udzielenie powodowi koncesji na obrót paliwami ciekłymi.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja nie ma uzasadnionych podstaw prawnych.

Nie zasługują w szczególności na uwzględnienie zarzuty i argumenty podniesione przez powoda w apelacji w kwestii ustalenia przez Sąd I instancji, że w sprawie wystąpiła względem powoda negatywna przesłanka udzielenia mu przez Prezesa URE koncesji na obrót paliwami płynnymi (art.33 ust. 3 pkt.3 ustawy Prawo energetyczne) i należy uznać je za bezzasadne w okolicznościach niniejszej sprawy.

W trakcie trwania postępowania administracyjnego w sprawie udzielenia koncesji na obrót paliwami ciekłymi powód przedstawił informację z KRS-u, z której wynika, że powód w 2003r. został skazany za przestępstwo określone w art.270§1 k.k.

Wyrok w tej sprawie uprawomocnił się w kwietniu 2003r.

Stosownie do art.33 ust. 3 pkt. 3 ustawy Prawo energetyczne – koncesja

nie może być wydana wnioskodawcy skazanemu prawomocnym wyrokiem Sądu za przestępstwo mające związek z przedmiotem działalności gospodarczej określonej ustawą. Zaś zgodnie z art.50 pkt. 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2004r. Nr 173, poz. 1807 z późn. zm.) przed podjęciem decyzji w sprawie udzielenia koncesji lub jej zmiany organ koncesyjny może dokonać sprawdzenia faktów podanych we wniosku celem stwierdzenia czy przedsiębiorca spełnia warunki wykonywania działalności gospodarczej objętej koncesją oraz czy daje rękojmię prawidłowego wykonywania działalności objętej koncesją.

Nieuzasadniony jest pogląd apelującego, iż tylko przestępstwo popełnione w związku z działalnością gospodarczą określona w ustawie Prawo energetyczne uniemożliwia przedsiębiorcy uzyskanie koncesji. Prowadziłoby to do niemożliwości zastosowania tego kryterium do przedsiębiorców podejmujących działalność gospodarczą w zakresie określonym ustawą Prawo energetyczne, jak też prowadziłoby do sytuacji, kiedy odmawiałoby udzielenia koncesji osobie skazanej nawet na minimalną karę za przestępstwo popełnione w związku np.: z obrotem paliwami, a udzielałoby koncesji osobie skazanej na dużo surowszą karę za to samo przestępstwo popełnione w związku z działalnością w innej dziedzinie gospodarczej .

Zatem, dokonując oceny zasadności udzielenia koncesji należy w każdym przypadku indywidualnie ocenić czy popełnione przez ubiegającego się o koncesję przestępstwo może mieć bezpośredni wpływ na wykonywanie koncesjonowanej działalności w aspekcie działalności gospodarczej prowadzonej zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa . Charakter przestępstwa za które skazany został powód, jak trafnie wskazał Sąd I instancji, pozostaje w związku z działalnością gospodarczą w zakresie obrotu paliwem o tyle, o ile działalność ta polega w na wykonywaniu rzetelnych czynności związanych z tworzeniem prawidłowej dokumentacji , co ma stanowić gwarancję ochrony rynku przed dopuszczeniem do szczegółowo reglamentowanych , również z uwagi na bezpieczeństwo energetyczne

państwa , dziedzin działalności gospodarczej osób – przedsiębiorców co do , których nie ma wątpliwości , że dają rękojmię prawidłowego wykonywania tej działalności .

Nie zasługuje również na uwzględnienie zarzut naruszenia art. 316§1 k.p.c. bowiem niniejsze postępowanie dotyczyło oceny prawidłowości wydanej decyzji administracyjnej, pod względem jej legalności, a bezsporne pozostaje w obecnym stanie sprawy , iż w dacie wydania zaskarżonej decyzji powód był osobą karaną..

Należy zatem zauważyć, że decyzja, od której odwołanie oddalił Sąd I instancji była prawidłowa w chwili wydania, a zatarcie wyroku nastąpiło, jak twierdzi powód, już po wydaniu decyzji.

Brak zatem podstaw do uchylenia decyzji administracyjnej przez Sąd Okręgowy – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów decyzji, która w chwili wydania była prawidłowa .

Wskazać należy również, że nie ma przeszkód, aby powód po udowodnieniu zatarcia skazania złożył nowy wniosek o udzielenie przedmiotowej koncesji.

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny działając na podstawie art.385 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art.98 k.p.c.

Na oryginale właściwe podpisy.
Za zgodność z oryginałem stwierdzam
Sekretarz Sądowy

[Handwritten signature]